

Liliana Moldovan, Regăsirea în poezie prin iubire, 26 Februarie 2024

Liliana Moldovan

Calea regăsirii de sine prin iubire devine pentru filosoful Sandu Frunză o miraculoasă cărare pavată cu dulci figuri de stil furate din „cântecul poezilor”, care a fost, de fapt, tainic, adânc și permanent imprimat în sufletul dascălului de filosofie ce s-a revărsat, de această dată, spre lume sub forma poemelor incluse în volumul „Dulcea mea toamnă”, apărut, recent la Editura Neuma. Sandu Frunză și-a descoperit afinitatea pentru limbajul poetic anul trecut, când a debutat cu volumul „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”, apoi și-a continuat plimbările prin universul poeziei și a decis că vrea să se fixeze în granițele acestui univers, cu o nouă carte de versuri. Citind primul său volum am observat că, filosoful devenit poet și-a format deja un stil propriu. El rămâne în cadența poeziei moderne, preferă versul alb dar nu se înstrăinează de dorințele romantice ale propriei inimi. Sandu Frunză a optat, încă de la primele poezii pe care le-a încredințat tiparului, pentru libertatea de creație oferită tehnicile moderne de versificație și exprimare metaforică

Cizelându-și pasiunea pentru literatură în versuri a dat de glasul muzelor și a găsit fermecătoare soluții de exprimare literară. Luându-și apoi în serios rolul de demiurg al cuvintelor a înmurugit în fiecare dintre cele 60 de poeme incluse în volumul „Dulcea mea toamnă”. Ilustrativă mi se pare, în acest sens, poezia „primului sărut” pe care scriitorul îl asociază cu „vraja florilor de tei

PRIMUL SĂRUT

Cu el a învățat
primul sărut
în vraja florilor de tei
Ca între rai și infern rătăcind
printre amintirile ei
Îl mai simte și azi
pe buza pocalului
înveselindu-i pe zei. (p. 54)

Departe de a fi melancolic și trist, Sandu Frunză este gânditorul arderilor poetice iar atunci când iubirea îi vuieste pe la tample, înlocuiește pana scrisului cu o daltă aurită și devine sculptorul propriilor sentimente de atașament și admirație, care prind viață în preajma iubitei, în șoaptele ei din trecut și în pașii ei din viitor. Iubirea însăși o zidește într-un cerc de nemurire iar iubita e dăruită cu îmbrățișarea poeziei. Femeia visată dobândește, astfel, însușirea nemuririi și se zidește în veșnic vers. Dar, chiar și atunci când trupul adorat „se dezvelește de metafore” atingerea veșniciei nu piere în marea de uitare, ci se încătușează într-un gest firesc de iubire, într-o atingere de buze, într-un cuvânt de alint sau într-o candidă tăcere. „Hrănindu-se cu al iubirii prea plin”, scriitorul face, din iubire, rai. În plus, în clipele în care sufletul i se îmbolnăvește prea multă dragoste, strunește cuvintele și le ține mute priponindu-le în vindecătoare tăceri.

Bărbatul care scrie are încredere în forța iubitei de a-i înțelege tăcerile și nu-i refuză invitațiile de a sorbi împreună din tămăduirea apă a liniștii. „Tu ești liniștea mea” mărturisește, cu palma de inima poeziei, scriitorul. El rămâne sub vraja îndrăgostirii și își face macaz din capacitatea de a iubi oprind valurile vieții, care-l lovesc uneori și care taie din lipsa de sens a lumii și din frumusețea fiecărei zilele.

Dacă înțelepții lumii, pe care i-a trezit din marile pagini ale istoriei filosofiei, l-au învățat lecțiile vieții și i-au dat sfaturi inspirate, poezia l-a ajutat să pășească în „spațiul de profundă intimitate” (Andreea H. Hedes), acolo de unde poate estima nivelul de rezonanță al cuvintelor și de unde poate zbura spre strălucitul orizont al fericirii. În zborul său spre cerul sacru al amorului, scriitorul știe că nu va avea niciodată soarta Icarus-ului deoarece exaltările sale creatoare și arzătoare-le-i sentimente îi sunt domolite de cumsecădenia gândului izvorât dintr-un „halou de puritate sentimentală” (Horia Bădescu)

O SINGURĂ ARDERE

Să ardem podurile dintre noi
până devenim o singură flacără
Caii în flăcări
arzând în cer
să se reverse în afară
Și în curgerea lor
lumea întreagă
să devină arderea noastră

Apoi să ne regăsim din nou
Două fante luminoase de pământ
unite de o singură apă. (p. 60)

Prin urmare, atunci când răsfoim paginile acestui nou volum de meditații lirice trebuie să fim conștienți că din adâncul strofelor lui Sandu Frunză se ivește îndrumătorul de înțelepciune, care are întotdeauna un sfat călăuzitor de oferit și care ne încurajează să intrăm în pacea vieții, cu iubire, având încredere în capacitatea fiecăruia dintre noi de a descoperi blândețea lucrurilor pășind în taina fiecărui tremur al inimii sale de poet.

<https://www.asiiromani.eu/2024/02/26/regasirea-in-poezie-prin-iubire/>